Kim?

KIM? LAIKMETĪGĀS MĀKSLAS CENTRS
KIM? CONTEMPORARY ART CENTRE, SPORTA IELA 2
FACEBOOK.COM/KASIRMAKSLA, INSTAGRAM.COM/KIM_CAC

KARLĪNA MEŽECKA
VERIES MANĪ
STARE UP AT ME

KURATORE / CURATOR:
ZANE ONCKULE

Kim? Laikmetīgās mākslas centrs un izstādes komanda /
Kim? Contemporary Art Centre and exhibition team:

Izpilddirektore / Executive Director:
Evita Goze
Programmas direktore / Program Director:
Zane Onckule

Izstādes mediatores / Mediators:
Poļina Gasparoviča, Emīlija Austra Lodiņa,
Anna Annemarija Samsone, Alise Sedleniece, Linda Šterna
Tehniskā komanda / Technical team: Mārtiņš Aulmanis,
Aldis Bušs, Andris Maračkovskis, Romāns Medvedevs

Komunikācijas vadītāja / Communications Manager:
Kristiāna Bērza
Pārdošanas direktore / Sales Director:
Dārta Purvlīce

Dizains / Design: Anna Ceipe
Latviešu valodas korektūra / Latvian proofreading: Ilze Jansone
Tulkojums latviešu valodā: Valts Miķelsons
Angļu valodas korektūra / English proofreading: Will Mawhood

ATKLĀŠANA / OPENING:
18. JŪNIJS / JUNE 18

IZSTĀDES NORISE / EXHIBITION DATES:
19. JŪNIJS – 9. AUGUSTS , 2026
19 JUNE – 9 AUGUST, 2026

Palienējot zemtekstu un konceptuālo spriegojumu no Madonnas dziesmas "*Don't Tell Me*" (2000) – kantrīpopa halucinācijas par apvaldītu iekāri, emocionālu sastingumu un erotisku ambivalenci, ko caurvij rindas "Liec gultai neapgulties / kā kapa atvērtai mutei, / lai tā neskatās augšup uz mani / kā teļš, kas nometies ceļos" –, Karlīnas Mežeckas līdz šim vērienīgākā personālizstāde izvēršas četrās sadaļās: "Dzīve", "Nāve", "Dominance" un noslēdzošajā – "Pēcvārds". Caur jaunradītu skulpturālu objektu un instalāciju kopumu Mežecka pievēršas ķermeniskajam kā nestabilai un mainīgai formai, kas balansē starp virspusi un iekšpusi, starp materiāli klātesošo un iztēlē konstruēto, starp to, kas atsegts skatienam, un to, kas ir vien nojaušams.

"Dominances" ietvaros pacelts virs cilvēka skatpunkta, par izstādes galveno tēlu izvirzās klīniski baiss saaugušu teliņu tēls-simbols, kurā saplūst reliģiskas ikonogrāfijas atbalsis, infantilizēts priekšmetiskums un upurķermenis. Tā monumentalitātes intence gan neīstenojas, jo materialitātes trauslums nolasāms, arī neskatoties uz objekta masu un apjomu. Teliņa tukšais skatiens pastāvīgi nodrošina nezināmas klātesamības sajūtu telpā: uzmanība cirkulē bez atbildes vai risinājuma, un figūra top par mēmu projekcijas virsmu, kurā iespējams ielasīt vairāk, nekā tā gatava atklāt.

Izstādes pieteikums sākas ar asociatīvu gultas zonu jeb horizontālu "Dzīves" vizualizāciju, kurā tuvība, izsīkums, seksualitāte, slimība, atziņšanās un klusums uzkrājušās kā nogulsnes piekrastē. Tā ir lēnīga, dreifējoša telpa, kur ķermeniskie un mentālie stāvokļi sablīvējas, izšķīst un atgriežas arvien citās konfigurācijās. Uz šīs fiziskās un iztēlotās virsmas izvietojusies valim līdzīga skulptūra, kuras apjoms uzrāda reizē peldspēju un iegrimi, pārvirzot telpas loģiku prom no lineāra stāstījuma un tuvāk neatrisinātiem sprieguma, gaidu un spiediena stāvokļiem.

Līdzās šai materiālajai loģikai darbojas arī specifiska Mežecku uzrunājoša vizuālā valoda, kura veidojusies padomju cenzūras apstākļos, kad seksualitāte un ķermeniska tuvība tika sistemātiski apspiestas, tomēr kino, fotogrāfijā un literatūrā turpināja pastāvēt mājienpilnās, pārvietotās un pārveidotās formās – kā lietus lāses uz stikla, zem ūdens lauzta gaisma vai miglas ieskautas cilvēku figūras piekrastē. Šādā sistēmā iekāre netiek attēlota tieši; tā parādās pastarpināti – caur ūdeni, laikapstākļiem un atspīdumiem, kas caur šo pieeju tiek leģitimizēti un kļūst par pieļaujamu ķermeniskā un emocionālā kontakta atspoguļojuma veidu.

No šīs pieklusinātās tonalitātes izstāde pāriet uz "Nāvi" kā pārdales un transformācijas procesu. Gaismu izstarojoša grīda-pamatne "ierāmē" keramikas darbus, sasaucoties ar relikvārijiem, dziļjūras organismiem, arheoloģiskiem atradumiem, kā arī vēsturisku muzeju ekspozīciju utlilitāro estētiku. Ja "Dzīvi" raksturo horizontāls skatījums, bet "Dominanci" – augšupvērsts, tad "Nāve" pārkārto uztveri skatienam uz leju, novietojot skatītāju virs eksponētajiem darbiem. Gaisma slīd pāri to virsmām un izlaužas cauri materiālam, izšķīdinot robežas starp keramisko un minerālo, ķermenisko un spokaino.

Neatkarīgi no izmantotā materiāla Mežeckas darbos nemitīgi norisinās dialogs starp noslēgtību un pārrāvumu. Keramika, stikls, metāls un instalācijas-struktūras funkcionē kā savstarpēji saistītas sistēmas, kuras veido pārnese, infiltrācija un iekšējs spiediens. Mākslinieces izstrādātā tehnika – kausēta stikla pūšana ar pašas rokām veidotās keramikas veidnēs – rada formas, kas šķiet izaugušas no iekšienes, it kā elpa vai kāda ārējo spēku klātbūtne būtu paplašinājusi to iekšējos dobumus, padarot ornamentu un pārrāvumu par vienas un tās pašas virsmas neatņemamām daļām.

Paralēli ekspozīcijai izskan nepārtraukta trīsdaļīga skaņu kompozīcija, kurā tumšu noskaņu ambientās tonalitātes savijas ar ūdens šalkām un stikla un metāla šķindoņu. Skaņu kaskādes caurvij izstādes semantisko lauku, savienojot atsevišķās ekspozīcijas zonas un sabiezinot laiku, padarot to par slāņainu vienlaicību, kurā līdzpastāv pagātnes, tagadnes un nākotnes temporalitātes.

Izstādes "Veries manī" noslēguma telpa iezīmējas kā kopsavilkums jeb "Pēcvārds", kurā turpina rezonēt iepriekš sastaptie tēli, formas un stāvokļi. Kolāžveidīgu fotogrāfiju fragmentu ādām apaugušie vertikālie vitrīnu stāvi atsedz ķermeņu studijas, skeletveida formas un skulpturālus nosēdumus; uz mirkli sastinguši uzmanības laukā, tie vienlaikus sevī uztur pārtapšanas potenciālu. Arī šeit virmo nepārtrauktas transformācijas atmosfēra, kurā ķermeniskais svārstās starp dzīvniecisko un sakrālo, juteklisko un atsvešināto, miegu un iznīcību, iezīmējot pārejas stāvokļus un virzību uz vēl neatklātām formām, topošām materialitātēm un nākamībām – to visu, kā šobrīd vēl nav un kas pastāv tikai kā iespējamība.

Karlīna Mežecka (dz. 1995, Rīga, Latvija)

kopš 2021. gada dzīvo un strādā Londonā. Latvijas Mākslas akadēmijā viņa ieguvusi bakalaura grādu keramikā, kam sekoja maģistra grāds Londonas Karaliskajā mākslas koledžā. Starp viņas nesenākajām solo un dubultizstādēm ir "Trausluma arhīvs" Kim? Laikmetīgās mākslas centrā, Rīgā (2024) un "*Security Patterns*" LOW galerijā, Rīgā (2022). Viņa piedalījusies tādās grupas izstādēs kā "*RTRU**" mākslas telpā KAJE, Ņujorkā (2026); "*Dry Cleaning*", *Max Radford Gallery*, Londonā (2025) un "*Gradient Descent*" mākslas telpā *Gossamer Fog*, Londonā (2024). Viņas darbi atrodas kolekcijās Odunpazari Modernajā muzejā (OMM), Eskišehirā; "*VV Foundation*", Rīgā; "*BTA Collection*", Rīgā un "*Roche Collection*", Rīgā. Mežecka ir Kim? rezidences balvas 2025 laureāte un 2025. gada septembrī–oktobrī atradās rezidencē ISCP Ņujorkā.

Skaņas dizains / Sound design by: : Aleksejs Apoļskis (*VoidCells, Spoild*)
Fotogrāfija sadarbībā ar / Photography in collaboration with: Klaudiju Avotiņu
Pēcapstrāde / Post-production: Ivo Pauls
Mākslinieces pateicības / Artist's acknowledgements: Laura Mežecka, *Rochester Square* un Evelīna Bartkovska, Glasremis Studio

Borrowing its title and dramaturgical undercurrent from Madonna's "Don't Tell Me" (2000) – a country-pop hallucination of suspended desire, emotional stasis and erotic ambivalence, punctuated by the lines "Tell the bed not to lay/Like the open mouth of a grave/Not to stare up at me/Like a calf down on its knees" – Karlīna Mežecka's largest solo exhibition to date unfolds in four chapters: "Life", "Death", "Dominance" and the closing "Summary". Through a series of new sculptural and installation-based works, Mežecka foregrounds bodies that appear as unstable figurations, suspended between surface and interior, between what is materially present and what remains imagined.

The unsettling image of a conjoined calf emerges as the exhibition's central protagonist. In "Dominance", it is elevated above the viewer, assuming a monumentality that never fully resolves into stability, as its fragility remains visible even at scale. Devotional iconography, infantilised objecthood, a sacrificial body, and failed monumentality converge within a single suspended presence. Its blank gaze holds the surrounding space in a sustained state of being addressed, circulating attention without closure and positioning the form simultaneously as object and projection surface.

The exhibition opens with the bed understood as a tidal condition: a horizontal zone of "Life," in which intimacy, exhaustion, sexuality, illness, confession and silence accumulate like sediment along a shoreline, forming a slow basin of drift where bodily and mental states gather, dissolve and return. Resting on this surface is a loosely cast whale-like sculpture, its mass held between buoyancy and partial immersion, extending the spatial logic away from narrative progression and toward unresolved states of tension and pressure.

Alongside this material logic runs a visual language that the artist is particularly drawn to, which came into being under Soviet-period censorship, when sexuality and bodily intimacy were broadly suppressed, but in film, photography and literature they persisted in displaced form, for example, as rain on glass, submerged light or figures on the shoreline, so that desire was not represented directly but mediated through water, weather and reflective surfaces as a sanctioned mode of appearance.

From this subdued register, the exhibition turns to "Death" as a process of redistribution and material transformation. A luminous plinth, casting light upwards from the ground, frames ceramic works through visual references to reliquaries, deep-sea forms, archaeological fragments, and museum and clinical displays. Following the horizontal orientation of "Life" and the elevated viewpoint of "Dominance," "Death" reconfigures perception through a downward gaze, positioning the viewer above the works. Light rises through and over their surfaces, blurring the distinctions between ceramic, mineral, epidermal and spectral qualities.

Regardless of the material, Mežecka's works articulate a continuous negotiation between containment and breach. Ceramics, glass, metal and installations function as interdependent systems shaped by transfer, infiltration, and internal pressure. Her self-developed technique of blowing molten glass directly into handmade ceramic structures produces forms that appear swollen from within, as though breath, growth or intrusion had expanded them from their inner cavities outwards, rendering ornament and rupture inseparable on the same surface.

A continuous tripartite sound composition, tinted with dark ambient tones and punctuated by the noise of water impacts and the breaking of glass and metal, moves slowly through the galleries, establishing a shared sonic field that alters perception through duration. These sound cascades bind the rooms together as though they are held within the same pressure system, allowing time to thicken throughout the exhibition rather than advance in discrete steps.

The final space functions as a quiet conclusion: "Summary", where vitrines gather dispersed photographic fragments into a still constellation of remnants in which physical encounters, bodily studies, skeletal forms, and sculptural residues coexist within a suspended field of attention. An atmosphere of continual transformation remains in circulation, carrying bodies between animality and sanctity, sensuality and estrangement, sleep and extinction, and onwards into forms yet to settle.

Karlīna Mežecka (b. 1995, Riga, Latvia)

has been based in London since 2021. After completing a BA in Ceramics at the Art Academy of Latvia, she received an MA from the Royal College of Art, London. Recent solo and two-person exhibitions include *Archive of Fragility* at Kim? Contemporary Art Centre, Riga (2024); *Security Patterns* at Low Gallery, Riga (2022). Recent group exhibitions include *RTRU** at KAJE, New York (2026); *Dry Cleaning* at Max Radford Gallery, London (2025); and *Gradient Descent* at Gossamer Fog, London (2024). Her works are held in the collections of Odunpazari Modern Museum (OMM), Eskişehir; VV Foundation, Riga; BTA Collection, Riga; and Roche Collection, Riga. Mežecka is the recipient of the Kim? Residency Award 2025 and undertook a residency at ISCP, New York, in September–October 2025.

Izstādi atbalsta / Supported by: Kultūras ministrija · Rīgas dome · KRASO · KOKMUIŽA · Media Port